

dubna 1850 čís. 85 z. z., který pod nadpisem »Správa policie místní« ustanovuje, že obec má policii čistotní, že pečuje o dláždění a zachování tříd a silnic atd. Jde tu o veřejnoprávní povinnosti obce jako veřejného svazu a nároky ze zanedbání této povinnosti nejsou nároky soukromoprávními (srov. zásady vyslovené na př. v rozhodnutích čís. 5658, 7853, 7192, 7599, také a contr. sb. n. s. čís. 5769). Právem tudíž první soud vyhověl námitce nepřípustnosti pořadu práva.

Čís. 12804.

Bylo-li propuštění zaměstnance na zabraném a pod úředním dozorem jsoucím velkostatku pravoplatně uznáno za bezúčinné úřady k tomu povolanými podle § 22 zákona ze dne 12. února 1920, čís. 118 sb. z. a n., nelze se již s otázkou propuštění zaměstnance zabývat při rozhodování o žalobě, již se zaměstnanec domáhá vyplacení zadržенých služebních požitků.

Pod šestiměsíční propadnou lhůtu § 1162 d) obč. zák. (§ 33 zákona ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák.) nespádají nedoplatky služebních požitků z doby trvání služebního poměru.

(Rozh. ze dne 14. září 1933, Rv I 141/32.)

Žalobce, nadhajný na zabraném velkostatku, byl jeho majitelkou propuštěn ze služby, kteréžto propuštění bylo příslušnými správními úřady zrušeno. Žalobou, zadanou na soudě dne 3. dubna 1924, domáhal se žalobce na žalované zaplacení služebních požitků. *Procesní soud* první stolice uznal podle žaloby a uvedl na konci důvodů: Jest ovšem pravda, že nároky z předčasného propuštění ze služby mají býti soudně vymáhány do šesti měsíců od doby, co mohly býti vzneseny, avšak žalobcův nárok není nárokem ve smyslu § 1162 b) obč. zák., nýbrž nárokem na zaplacení služebních požitků ze smlouvy, která nebyla do podání žaloby vůbec zrušena, tedy z trvající služební smlouvy §§ 1151, 1154 obč. zák. Při odkladném účinku žalobcových námitek proti propuštění nemohlo promlčení počítati a běžeti dříve, dokud o námitkách nebylo s konečnou platností rozhodnuto, takže žaloba za opožděnou považována býti nemůže, ano o námitkách bylo pravoplatně rozhodnuto až 5. června 1924 a žaloba podána byla 3. dubna 1924. *Odvolací soud* napadený rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto důvodů: *Marně* dovolává se odvolatelka § 1162 písm. d) obč. zák. k odůvodnění námítky, že měla býti podána žaloba do šesti měsíců od předčasného zrušení služební smlouvy, neboť, jak správně první soud vyložil, nejde tu o náhradu škody z předčasného služebního poměru, nýbrž o zadrželé služební požitky po dobu, po kterou byl žalobce ve službách žalované, neboť výpověď byla pravoplatně prohlášena za zrušenou a tím bylo vysloveno, že služební poměr dále trvá a že důsledkem toho jest žalovaná povinna platiti služební požitky, které byly vyjednány.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Rozhodnutím okresní politické správy ve V. ze dne 21. dubna 1927 a zemského úřadu v Praze ze dne 20. května 1931, kteréžto úřady jsou k tomu podle § 22 zákona čis. 118/1920 povolány, byla s konečnou platností rozřešena otázka propuštění (výpovědi) žalobce ze služeb žalované na jejím zabraném a v době propuštění žalobce pod úředním dozorem jsoucím velkostatku a bylo žalobcovo propuštění jako neoprávněné, přičící se ustanovení § 22 zákona čis. 118/1920 uznáno za bezúčinné. Nemají proto, hledíc ke konečné platnosti a závaznosti oněch rozhodnutí, významu vývody dovolatelky s hlediska dovolacích důvodů čis. 2 a 4 § 503 c. ř. s., o oprávněnosti žalobcova propuštění z jejich služeb. Netřeba se proto s oněmi vývody zabývat. Protože podle oněch rozhodnutí propuštění žalobce bylo bezúčinné, trval služební poměr žalobcův u žalované dále a byla žalovaná povinna poskytovat žalobci služební požitky. Nedoplatky služebních požitků z doby trvání služebního poměru pod ustanovení § 1162 d) obč. zák., § 33 zák. čis. 9/1914 o šestiměsíční propadné lhůtě, jak správně uvedly nižší soudy, nespádají. Přiznaly proto nižší soudy zažalované nedoplatky na služebním platu a deputátním dříví žalobci právem. Proti výši přisouzených nedoplatek dovolatelka nebrojí.

Čís. 12805.

Ustanovení § 3 výživovacího zákona ze dne 16. prosince 1930, čis. 4 sb. z. a n. na rok 1931, nelze použít k vymození výživného dospělého již před účinností zákona.

(Rozh. ze dne 14. září 1933, Rv I 456/32.)

Nezletilá žalobkyně byla manželskou dcerou Josefa R-a z jeho prvního manželství s Boženou R-ovou. Manželství Josefa R-a s Boženou R-ovou bylo napotom rozloučeno, načež Josef R. uzavřel manželství s Josefou R-ovou. Smírem ze dne 21. ledna 1922 zavázal se Josef R. platit na výživu žalobkyně měsíčních 150 Kč. Když od 1. června 1927 přestal Josef R. výživné platit, byly proti němu vedeny exekuce, jež zůstaly bezvýslednými. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se nezletilá žalobkyně zaplacení dlužného výživného na Josefě R-ové, jež zakoupila a vedla hostinec, zažádavši o koncesi na jméno Josefa R-a. Za řízení omezila žalobkyně žalobu na zaplacení výživného za dobu od 1. června 1927 do 28. února 1931. Procesní soud prvního stádia žalobu zamítl. D ů v o d y: Vzhledem k námitce žalované, že se žalující strana nemůže placení výživného na žalované podle zákona ze 16. prosince 1930, č. 4 sb. z. a n. na rok 1931, domáhati vůbec již z toho důvodu, že jde z největší části o výživné dospělé před platností tohoto zákona, který nemůže vzhledem k ustanovení § 5 obč. zák. působiti na zpět, upravila žalující strana žalobní nárok v tom směru, že jej opřela jen o ustanovení § 3 cit. zákona, což také jedině odpovídá povaze ná-